

Charles Bukowski

Muzică de belele

Traducere din limba engleză de Dan Sociu

Cuprins

Mai puțin delicat decât lăcusta	7
Urlă când arzi	14
Un cuplu de gigolo	23
Marele poet	30
Ai sărutat-o pe Lilly	36
O doamnă fierbinte	43
E o lume murdară	49
400 de kile	54
Declin și prăbușire	60
Ai citit Pirandello?	66
Mângâieri spre nicăieri	72
Ce mai mamă	80
Acea scursură de jale	86
Nu chiar Bernadette	93
Mahmureală rea	100
O zi de muncă	106
Bărbatul care iubea lifturile	115
Dragoste la cap	122
Scularea	130
Intri, ieși și gata	134
Te iubesc, Albert	141
Coșăiala câinelui alb	147
Apel de bețiv în noapte	155
Cum să fii publicat	159

Păianjen	165
Moartea tatălui (I)	171
Moartea tatălui (II)	178
Harry confidentul	182
Bere la barul din colț	186
Pasărea în urcare	191
O noapte rece	198
O favoare pentru Don	203
Călugărița	209
Marfă stricată	214
Maximum de puncte	221
Cum o înșeli pe Marie	232

Mahmureală rea

Nevastă-sa îi întinse telefonul. Era sâmbătă dimineață.
Erau încă în pat.

— E Bonnie, îi spuse ea.

— Alo, Bonnie?

— Ești treaz, Kevin?

— Da, da.

— Auzi, Kevin, Jeanjean mi-a spus.

— Ce ți-a spus?

— Că le-ai dus pe ea și pe Cathy în dulap, le-ai dat jos
chiloțerii și le-ai mirosit pipilicile.

— Le-am mirosit pipilicile?

— Așa a zis.

— Doamne ferește, Bonnie, încerci să fii comică?

— Jeanjean nu minte când e vorba de așa ceva. A zis că
le-ai dus pe ea și pe Cathy în dulap, le-ai dat jos chiloțerii și
le-ai mirosit pipilicile.

— Stai puțin, Bonnie!

— Stau pe dracu'! Tom e turbat, a zis că te omoară. Și eu
cred că e oribil, e de necrezut! Mama crede că ar trebui să-mi
sun avocatul.

Bonnie închise. Kevin puse telefonul în furcă.

— Ce e? Întrebă nevastă-sa.

— Nu-i nimic, Gwen.

— Ești gata pentru micul dejun?

— Nu cred că pot să mănânc.

— Kevin, ce-i?

— Bonnie pretinde că le-am dus pe Jeanjean și pe Cathy în dulap, le-am dat jos chiloții și le-am mirosit pipilicile.

— Hai, termină!

— Așa a zis.

— Și e-adevărat?

— Doamne, Gwen, eram beat. Ultimul lucru de care mi-aduc aminte de la petrecerea aia e că stăteam pe peluza din față și mă uitam la lună. Era o lună mare, n-am mai văzut nici-odată o lună așa de mare.

— Și nu-ți mai amintești nimic altceva?

— Nu.

— Ți se rupe filmul când bei, Kevin. Știi că ți se rupe.

— Nu cred că așa face așa ceva. Nu sunt pedofil.

— Fetițele de 8 și 10 ani sunt drăguțe.

Gwen intră în baie. Când ieși, spuse:

— Mă rog la Dumnezeu să fie adevărat. Doamne, dacă ar fi adevărat, aș fi fericită!

— Ce? Ce tot zici acolo?

— Vorbesc serios. Poate te-ai mai potoli. Poate te-ai gândi mai bine înainte să te apuci să bei. Poate chiar te-ai lăsa cu totul de băut. De câte ori te duci la o petrecere, trebuie să bei tu mai mult ca toată lumea, trebuie să *torni* în tine. Pe urmă faci ceva prostesc sau scârbos, deși până acum de obicei o făceai cu o femeie matură.

— Gwen, cred că toată povestea asta e un soi de glumă.

— Nu-i nici o glumă. Așteaptă până o să dai ochii cu Cathy și Jeanjean și cu Tom și Bonnie!

— Gwen, eu le iubesc pe fetițele alea.

— Ce?

Gwen intră în bucătărie și Kevin, în baie. Își dădu cu apă rece pe față și se uită în oglindă. Cum arată un pedofil? Răspuns: ca oricine altcineva, până când i se spune că e pedofil.

Kevin se așează să se cace. Căcarea era ceva așa de protector, așa de cald. Cu siguranță nu s-a întâmplat așa ceva. Era în baia lui. Uite prosopul lui, uite suportul lui de prosoape, uite hârtia igienică, uite cada, iar sub tălpi, fin și cald, covorașul roșu, curat, confortabil. Kevin termină, se șterse, trase apa, se spală pe mâini ca un om civilizată și se duse la bucătărie. Gwen prăjea șuncă. Îi turnă o ceașcă de cafea.

— Mersi.

— Omletă?

— Omletă.

— Suntem căsătoriți de zece ani și mereu spui „omletă“.

— Dar și mai uimitor e că tu întrebă de fiecare dată.

— Kevin, dacă se află, îți pierzi slujba. Banca n-are nevoie de un șef de filială pedofil.

— Cred că nu.

— Kevin, trebuie să ne întâlnim cu familiile implicate. Trebuie să discutăm, să rezolvăm povestea asta.

— Parcă e o scenă din *Nașul*.

— Kevin, ai necazuri mari. Nu poți să negi. Ești în belea. Pune feliile de pâine în prăjitor. Apasă-le încet, altfel sar imediat, e ceva stricat la arc.

Kevin puse feliile. Gwen luă de pe foc șunca și ouăle.

— Lui Jeanjean îi place să flirteze. E exact ca maică-sa. E-o minune că nu a pățit-o până acum. Nu că asta ar fi o scuză.

Gwen se așează. Pâinea sări din prăjitor și Kevin îi întinse o felie.

— Gwen, când nu-ți aduci aminte ceva, e foarte ciudat. E ca și cum nu s-ar fi întâmplat.

— Și unii ucigași uită ce-au făcut.

— Doar nu compari asta cu o crimă?

— Poate să afecteze serios viitorul fetițelor.

— Multe lucruri pot face asta.

— Presupun că aia ce le-ai făcut tu a fost distructiv.

— Poate a fost constructiv. Poate le-a plăcut.

— A trecut o grămadă de timp de când nu mi-ai mai mirosit pipilica, zise Gwen.

— Așa, transformă chestia asta în ceva legat de tine.

— Dar e legată și de mine. Trăim într-o comunitate de douăzeci de mii de oameni și așa ceva n-o să rămână secret.

— Cum o s-o demonstreze? E cuvântul fetițelor împotriva cuvântului meu.

— Mai vrei cafea?

— Da.

— Am vrut să-ți iau niște sos de ardei iute. Știu că-ți place să pui pe ouă.

— Tot timpul uiți.

— Știu. Auzi, Kevin, termină-ți micul dejun. Trage de el cât vrei. Pe mine scuză-mă. Am ceva de făcut.

— Bine.

Nu știa sigur dacă o iubea pe Gwen, dar traiul cu ea era confortabil. Avea grijă de toate detaliile și pe un bărbat detaliile îl înnebunesc. Își puse mult unt pe pâine. Untul era unul dintre ultimele produse de lux. Mașinile aveau să fie într-o zi prea scumpe ca să le poți cumpăra, iar toată lumea o să stea, o să mănânce unt și o să aștepte. Nebunii cu Iisus care vorbeau despre sfârșitul lumii arătau tot mai bine pe zi ce trecea. Kevin își termină pâinea cu unt și Gwen se întoarse.

— OK, am aranjat. I-am sunat pe toți.

— Cum adică?

— O să ne întâlnim într-o oră acasă la Tom.

— La Tom?

— Da, Tom și Bonnie, părinții lui Bonnie și fratele și sora lui Tom – o să fie toți acolo.

— Și copiii?

— Nu.

— Dar avocatul lui Bonnie?

— Ți-e teamă?

— Ție nu ți-ar fi?

— Nu știu. N-am mirosit niciodată pipilica unei fetețe.

— De ce naiba nu?

— Pentru că nu e nici decent, nici civilizată.

— Și unde ne-a dus civilizația noastră decentă?

— Din câte văd, la bărbați ca tine, care duc fetețe în dulap.

— Pare să-ți placă.

— Nu știu dacă fetețele alea o să te ierte vreodată.

— Vrei să le cer iertare? Trebuie să fac asta? Pentru ceva ce nu țin minte c-am făcut?

— De ce nu?

— Lasă-le să uite. De ce să insistăm pe povestea asta?

Când Kevin și Gwen parcară în fața casei lui Tom, Tom se ridică și spuse:

— Uite-i. Trebuie să rămânem calmi. Există un mod decent și corect de a rezolva lucrurile. Suntem adulți. Putem să ne înțelegem între noi. Nu-i nevoie să chemăm poliția. Noaptea trecută am vrut să-l omor pe Kevin. Acum vreau doar să-l ajut.

Cele șase rude ale lui Jeanjean și Cathy stăteau și așteptau. Sună soneria. Tom deschise ușa.

— Salut, oameni buni.

— Bună, spuse Gwen, iar Kevin tăcu.

— Stați jos.

Ei intrară și se așezară pe canapea.

— Ceva de băut?

— Nu, spuse Gwen.

— Scotch cu sifon, spuse Kevin.

Tom prepară băutura, apoi i-o întinse lui Kevin. Kevin o dădu pe gât, apoi își căută țigările în buzunar.

— Kevin, spuse Tom, am hotărât că trebuie să mergi la un psiholog.

— Nu la un psihiatru?

— Nu, la un psiholog.

— Bine.

— Și cred că trebuie să plătești pentru terapia de care ar avea nevoie Jeanjean și Cathy.

— Bine.

— O să ne ținem gura, pentru binele tău și al copiilor.

— Mulțumesc.

— Kevin, doar un lucru am mai vrea să știm. Suntem prieteni. Suntem prieteni de ani de zile. Doar un lucru. *De ce bei așa de mult?*

— Dracu' știe. Cred că în principal fiindcă mă plictisesc.